

Winkler Márta: Kinek kaloda, kinek fészek

Sokan és sokat beszélnek manapság az iskola válságáról. Bomlásban van a korábbi struktúra, s kialakulatlan még az új. Nyílnak és megszűnnek iskolák, vannak, amelyek csak átszerveződnek, hogy teret adjanak valamely új vagy régi pedagógiai elmélet megvalósulásának.

Eközben ritkán esik szó arról, hogy mi végre mindez, minek ez a nagy felfordulás.

Keveset hallani arról, hogy a GYEREK mit profitál majd mindebből, mitől érzi majd jobban magát az iskolában, mitől lesz eredményesebb az ottani munkája.

Épp ezért különleges alkalom, ha olyan kiváló pedagógus és iskolateremtő írása jelenik meg, mint Winkler Márta munkája.

A tanítónő neve fogalom szülői és szakmai körökben. Pedagógiai elvei eközben kikristályosodtak. Módszerét, tapasztalatait mind többen igyekeznek elsajátítani, átvenni. Maga teremtette iskolájában a „Kincskereső iskolában” egymást érik a bemutatók, ahol már nem magányosan, konok fejjel kell járnia a maga útját, hanem nézeteiben osztozó tanítványkollégák körében.

Akik tudományos módszertant várnak Winkler Márta könyvétől, csalódnia fognak. A könyv sokkal inkább személyes élménybeszámoló, amelyben azonban pontosan megragadhatók a Winkler Márta munkáját meghatározó főbb alapelvek. A személyiség tisztelete, az intuíció, a tehetség, a tudás lehető legnagyobb mértékű kihasználása, az egyén szabadságának megőrzése azok a legfőbb elvek, amelyek mentén a tanítónő közösségei – osztályai – szerveződnek. Mert a tanítástanulás folyamatában a gyerekcsoportok valódi közösséggé válnak, ahol a „jogrend” és az „erkölcs” a gyakorlatban csiszolódnak, s mindenki számára elfogadható szervezőerővé válnak.

A tananyag elsajátításán kívül így olyan képességekre is szert tehetnek a gyerekek, melyeknek kifejlődését a hagyományos, „porosz” iskolatípus legfeljebb eltűrte, de leginkább gátolta.

(Hunga-Print Kiadó, 1992)

(h)